

Nebojte se reportáž komentovat ;-)

poTratí průměr a průlom aneb Také u trati je zima

Ouvertura

Na TMOU se jezdí pro silné zážitky, o tom žádná. Tentokrát se nám však před ně nečekaně postavil silný citový a umělecký otřes, jenž nám chtěl v účasti na hře zabránit. TMOU se totiž s nikým nemazlí, a to ani předtím, než vůbec odstartuje.

Po nástupu do vlaku z Prahy do Brna jsme začali podezřívát České dráhy, že v rámci rozšiřování svých služeb teď do RailJetů zkušebně zařazují tzv. hlučný oddíl. Do vagonu se k nám nahrnula parta asi patnácti rozjívených ajznbůňáků. Na rozdíl od toho Nohavicova smutného, co pil na pátém nástupišti eierkoňak, tihle byli již od počátku nadmíru veselí a směřovali do vinného sklepa. Ještě před usednutím (někteří neusedli vůbec a nebezpečně nad námi povlávali) se zčerstva jali vytahovat *mnóstwo piw* a lahve s obsahem různých barev, z nichž by kdejaký tým radostně složil duhu [nebo přinejmenším semafor](#). Jádrem tohoto *bardzo fajnego kolektywu*, tedy kytara s nejmýraznějšími „zpěváky“, se usadilo přímo naproti přes uličku. Začali pozvolna, Klusem, ale pak už se nezadržitelně řítili trapem napříč žánry. S invencí sobě vlastní dokázali přetavit tradiční lidové i popové pecky ve velmi intenzivní zážitek (brrr).

K jízdence živá produkce zdarma.
Vlevo jeden z producentů Gambrinus.

Nevěřili jsme, že takovou produkci vydržíme vnímat dvě a půl hodiny. Dá se to. Na konci jsme už rezignovali, vyli s nimi i s patřičným sarkasmem, a těšili se na hymnu TMOU, poklidný bzukot brněnského centra i balzámové ticho přílehlých hvozdu, čehož se nám později dostalo plnou měrou. To nejlepší ovšem teprve mělo přijít. Těsně před koncem se vytasili s remakem Nedvědových Stánků, ale ne ledajakým. I otrlejší povahy se mírně zapotácely, proto doporučuji útlocitným čtenářům, kteří v reportážích hledají především popis krás přírody a šifer, nechť následující refrén zmiňované písně přeskočí:

„... Jen zahlídli psa na vánoční svátky / už nehopsá, maj' karbanátky / ztracená fena nejlepší je vykoštěná ...“

Věřili jsme, že nás ten den už nic horšího potkat nemůže, a nemýlili jsme se. Tedy až na vlastní blbost.

Start

Naše tradiční předstartovní restaurace nás nepříjemně přeqapila zhoršením služeb a cen, tak jsme tentokrát raději dorazili na start včas a téměř střízliví. [Horší ovšem je, že si budeme muset najít novou předstartovní hospodu :-/](#)

Přes doporučení nekupovat si celodenní lístek na MHD si jej jako známí lenoši pořizujeme. Vyplatil se nám, odhadem jsme jej použili asi sedmkrát, byť někdy jen na jednu zastávku. Je třeba šetřit síly na pozdější případné bloudění.

Lušťánky v Lužánkách byly krásné a vyladěné, až mi přijde škoda, že nám stačilo vyluštit či uhodnout (v případě quarteta) jen pět úkolů z devíti, a tak se po necelé hodině z pavučinky vyprošťujeme.

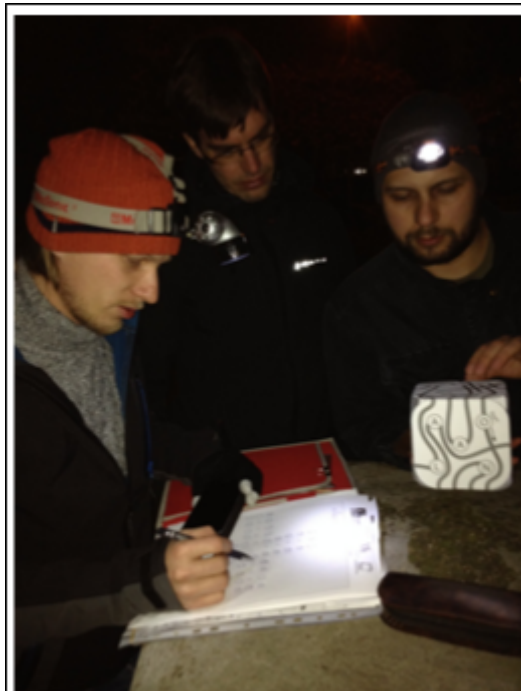
Zahájení

Vůbec většina dalších šifer a aktivit byla, jak se na TMOU sluší a patří, dovedena k dokonalosti. Zvykli jsme si natolik, že si tento luxus krásy a harmonie musíme občas během luštění připomínat, a naopak každý sebemenší kaz máme tendenci tvrdě pranýřovat, i když často uspěchaně a neprávem (viz dále).

Až do devítky procházíme, jako ostatně většina týmů, poměrně hladce a naše časy luštění se pohybují kolem mediánu, nebo jsou mírně lepší. Moc se nám líbila atmosféra nebeské růže (oceňuji zákaz mluvení a focení) a výhled od kostela s křížovou cestou. Za sebe bych si dovilil dodat, že relativní jednoduchost šifer a hlavně dávkované přesuny TMOUbusem těsně před křížovou aktivitou způsobily, že se nás u každého výklenku (zastavení) mačkalo poměrně dost a navzájem jsme si i trochu **nechtěně** radili, což mírně pokazilo jinak pěknou atmosféru místa. Také mě mrzí, že krásnou křížovku jsem neměl šanci v autobuse spolulustit, ale to je holt úděl přesunů.

Šach

Až do příchodu na desítku se opravdu zdálo, že se hra teprve rozjíždí a že většina pelotonu postupuje bez větších zádrhelů. Klopýtli jsme tedy až tady, zato pořádně. Šachovnici máme skoro hned, nevíme, kdo je na tahu, ale všímáme si, že oba hráči mohou dát mat prvním tahem. Nevíme, co s tím, a proto další asi čtyři hodiny řešíme, která pole jsou/nejsou ohrožena a kým, které figury se vzájemně napadají atd. Přesun proti trudnomyslnosti, naštěstí správným směrem, nás zachraňuje z nejhoršího. Kolem osmé začíná poprchávat, slunce ne a ne vylézt a zahřát nás, Zdenka to balí a jde na vlak. Těsně před umrznutím fyzickým i mentálním se konečně vracíme k matům a zjišťujeme, že matujících figur je víc, dokonce omylem přidáváme i nesprávné, což nás ještě chvíli zdrží, ale pak přichází spásný nápad a potvrzení v

Odborníci na lepení, svícení a psaní v akci.

Zmrzli poTrati u trati modlíci se za brzké prolomení.

mapě, takže šachový vopruz končí a my se zvedáme na cestu k dubu; vzhledem k našemu umístění přes nejvyšší bod okolí – Hlínu. Do konce hry nadáváme na orgy či testery za jejich nedůslednost, po skončení hry potom na naši nepozornost (čti blbost).

Většinou se nám záseky prolamovat nedaří, typicky si na nápovědových hrách po dvou hodinách bereme nápovědu či totálku a dál zpruženě pokračujeme, jenom to pak už nestojí za to a bereme další nápovědy... Naproti tomu vyluštit šifru po pěti a půl hodinách je sqělý pocit, a i když dál pokračujeme jen ve čtyřech, najednou se zas jde o něco lehčeji.

Koncovka

Finišujeme, schválně jak moc se přiblížíme cíli. Další tři šifry pod náporem našich tužek padají rychle, a tak ještě včas vyzvedáváme fraktální puzzle. Je nám jasné, že za čtyřicet minut to asi nedáme, přesto se nám šifra líbí a kolemjdoucí Fosfoři nám ve 13:10 musí připomenout, že už je čas jít.

Mat

Nepochybně jsme zažili jednu z lehčích TMOU. Na jedné straně jsme si hru moc užili, šifry byly krásné a výhledy nádherné, a taky jsme jako tým došli o stanoviště dál než dosud. Na druhou stranu nás jistě mrzí, že nebýt zaváhání na desítce, mohli jsme dojít ještě dál. Do příště se doučíme šachové koncovky a už se těšíme na další partii!

Sepsal Kempas, foto Lída, doplnil Václaf

Kompletní fotoreportáž na <https://goo.gl/photos/u4mN1EH9ywxadkLM7>.

